

РЕШЕНИЕ

№ 9835

гр. София, 12.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12551** по описа за **2025** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на П. Е. М., срещу Решение № 3829 от 24.10.2025г. на Софийски районен съд, СРС, НО, 1-ви състав, постановено по НАХД № 4116/2025г. С решението е потвърдено Наказателно постановление № 25-4332-002459 от 19.02.2025 г., издадено от Началник група в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което на касатора: т. 1./ на основание чл. 180, ал.1, т.1, предл. трето от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 150 лева, за нарушение по чл. 35, ал.3 от същия закон; т. 2./ на основание чл. 175, ал.1, т.5 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец, за нарушение на чл. 123, ал.1, т.3, буква „в“ от същия закон. С касационната жалба се иска отмяна на съдебният акт, ведно с потвърденото с него наказателно постановление, по съображения за допуснати нарушения на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила – основания за касационно оспорване по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. И по-конкретно:

СРС не е положил усилия за разкриване на обективната истина, доколкото е изградил фактическите си изводи единствено въз основа на показанията на лицето посочено за пострадал при ПТП. В тази връзка Съдът не е подложил на задълбочен и всеобхватен анализ всички относими по случая доказателства и е приложил неправилно материалния закон. Касаторът, с

доводи идентични с тези, изложени в жалбата до СРС, оспорва приетата в наказателното постановление фактическа обстановка. Претендира присъждане на разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответната страна – Началник на група при отдел „ПП“ - СДВР, чрез юрисконсулт – пълномощник представя писмени бележки, с които оспорва касационната жалба и изразява становище за нейната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор В. дава заключение за неоснователност на касационната жалба, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Съобразно чл.218 ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно.

С оглед очертания предмет на спора, следва да се отбележи:

Процесната жалба е депозирана в законоустановения срок, от активно легитимирано лице, срещу акт, подлежащ на обжалване, поради което същата е допустима. Разгледана по същество се явява частично основателна, поради следните съображения:

Административнонаказателната отговорност на П. М. е ангажирана затова, че: на 27.12.2024 г., около 20:30 часа, в [населено място], управлявайки лек автомобил марка „Ф.“, модел „П.“, с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движението от [улица]към [улица], на кръстовището на [улица]с [улица], при завой надясно за навлизане в път с двупосочно движение, не завива така, че да навлезе във възможно най - краткия път в дясната част на платното за движение, като реализира ПТП в лек автомобил с марка „Т.“, модел „Я.“, рег. [рег.номер на МПС] , движещ се по [улица]към [улица], (извършващ завой наляво), нанасяйки му материални щети по задната лява част. След настъпване на ПТП М. продължила по посоката си на движение, напускайки мястото без да уведоми съответните органи на МВР по територия.

Установено е, че за произшествието подал сигнал водачът на пострадалия лек автомобил - св. А. В..

На място бил извършен оглед от служители на ОПП-СДВР и е снето писмено сведение от св. В., която описала причините и обстоятелствата за настъпване на ПТП, както и регистрационния номер и цвят на напусналия мястото автомобил, участник в ПТП.

Съставен е протокол за ПТП рег. № 19923/27.12.2024г. и скица на ПТП. След извършена справка за собственика на напусналия мястото на ПТП лек автомобил било установено, че това е П. М.. Същата писмено декларира пред контролните органи, че автомобилът ѝ на посочената дата, час и място е управляван лично от нея, като другото превозно средство - участник в движението я одраскало.

Във връзка с горното на 29.01.2025г. на П. М. бил съставен и връчен АУАН Серия АД с бл. № 703755/29.01.2025г., в който е прието, че същата е извършила нарушения на чл. 35, ал. 3 от ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното наказателно постановление.

Така описаната фактическа обстановка решаващият съд е установил въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

С оспорваният акт СРС е приел, че:

Процесните АУАН и НП са издадени от лица, притежаващи материална компетентност и в преклузивните срокове по чл.34 ЗАНН.

Същите отговарят по форма и съдържание на изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН.

Съдът не е възприел възраженията на наказаното лице, че АУАН следвало да бъде съставен на мястото на ПТП, тъй като към онзи момент не е било ясно кой е извършителят.

Прието е, че фактическата остановка е изяснена, доколкото се потвърждава със събрания по делото доказателствен материал. В съдебния акт са изложени мотиви, че от обективна и субективна страна е осъществен състава на посочените в НП разпоредби на ЗДвП, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на М..

Така постановеното решение е частично правилно.

На първо място, СРС правилно е приел, че е извършено нарушение по чл.123, ал. 1, т. 3, б. „В“ от ЗДвП, за което законосъобразно е ангажирана отговорността на П. М.. Разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП вменява в задължение на участник в пътнотранспортно произшествие ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания.

В случая е безспорно установено, че касаторът е притежавал качеството на водач на пътно превозно средство /МПС/ по смисъла на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП. Безспорно е установено също така от приобщените към делото писмени и гласни доказателства, че на сочената в АУАН и НП, дата и час касаторът, като водач на МПС с рег. [рег.номер на МПС] е реализирал ПТП с лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] .

Настъпилите материални щети са част от легалната дефиниция на понятието "пътнотранспортно произшествие", дадено в § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП, съгласно която "Пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. В конкретния случай последиците от произшествието са закрепени в изготвения протокол за ПТП и скица и кореспондират с описания от очевидеца механизъм. В съставения АУАН е препратено към визириания протокол и същият е приложен към административнонаказателната преписка.

Видно от подадената декларация от П. М. тя е била наясно за осъществяването на ПТП.

Ето защо и като е напуснала местопроизшествието, следва да се приеме, че е осъществила от обективна и субективна страна соченото в АУАН и НП нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „В“ ЗДвП. Неизпълнението на това задължение е скрепено с налагането на административно наказание по чл. 175, ал.1, т.5 ЗДвП - лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. /в относимата редакция, съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗАНН/. Настоящия състав споделя мотивите на СРС и относно размера на наказанието, доколкото наложената глоба и лишаване от право да управлява МПС кореспондират с тежестта на извършеното от касатора нарушение, както и на цялостното поведение на същия.

Обжалваното решение е правилно в тази му част и следва да бъде оставено в сила.

Що се касае до административното нарушение по т. 1 от НП, настоящата инстанция намира, че със събраните по делото доказателства не се установява по категоричен начин обвинението, че П. М. управлявайки МПС, при маневра – завиване надясно за навлизане в път с двупосочно движение / [улица]/, не завива така, че да навлезе по възможно най-краткия път в дясната част на платното за движение, в резултат на което реализира ПТП с движещото се по нея и завиващо наляво МПС, причинявайки му материални щети (по задната лява част на автомобила/ - нарушение по чл. 35, ал. 3, вр. чл. 180, ал. 1, т. 1, предл. трето от ЗДвП.

По делото се установява, че в подадената от М. декларацията са изложени фактически твърдения в пълно противоречие, както с показанията на разпитания свидетел, така и в колизията с останалия доказателствен материал. Съставът на СРС обаче е кредитирал единствено последните и безкритично е възприел данните им при обосноваване на крайните си изводи, относно

обстоятелствата, при които е настъпило процесното ПТП и механизма на същото. При положение, че събраните по делото доказателства внасят обосновано съмнение относно описаната в АУАН/НП фактическа обстановка, не може да се изведе несъмнен извод, че по времето и на мястото, посочени в АУАН и НП, именно М. като водач е извършила описаната в НП неправилна маневра. В хипотеза на „дума срещу дума“ без никакви други съпътстващи доказателства, то със същата степен на категоричност СРС би могъл да приеме и, че другият водач на МПС е причинил процесното ПТП. В тази връзка следва да се посочи, че самият АУАН и НП съдържат описание на нарушението и обстоятелствата при които то е извършено базирани единствено на показанията на другият участник в ПТП. Нормата на чл.57 ал.1 т.5 ЗАНН изрично изисква освен описание на нарушението и обстоятелствата при които то е извършено, НП да съдържа и описание на доказателствата, които го потвърждават. Освен,че тозиреквизит липсва, то в самото НП е посочено,че жалбоподателката напуска местопроизшествието „при наличие на разногласия тносно обстоятелствата за ПТП“. Очевидно е,че тези разногласия не са били преодоляни и в рамките на административно-наказателното производство,като наказващият орган е изградил презумпция за допуснато нарушение от страна на жалбоподателкатавърху факта,че същата е напуснала местопроизшествието. Такава презумпция обаче не намира опора в секторните ЗДвП и ЗАНН. Напротив, най-ключовият елемент на законосъобразното НП на несъмнената установеност на нарушението, нарушителя и неговата вина/арг.чл.53 ЗАНН/. И като контрапоза нормата на чл.54 ал.1 т. 3 ЗАНН налага АНО да прекрати наказателното производство,когато не е доказано по несъмнен начин участието на лицето, срещу което е съставен актът за установяване на административно нарушение, в извършване на нарушението. Видно от материалите по преписката и делото несъмнено установен и доказан е единствено факта,че е настъпило леко ПТП при което единият участник е напъснал местопроизшествието,което обаче не го приравнява автоматично на отговорен за настъпване на нарушението по чл.35 ал.3 ЗДвП. В т.ч. и за да се приеме,че жалбоподетелката не е завила надясно по най-краткия път при навлизане в път с двупосочно движение би следвало поне да е установено местоположението на самите автомобили при настъпване на ПТП. В обратната хиотеза е напълно възможно и насрещно движеният се автомобил да не е спазвал ограничителната лента,респ. да е навлезнал в насрещното платно и това да е провокирало процесното ПТП. Доколкото е недопустимо съда да гради хпотези, следва да се посочи ясно,че овинението е напълно недоказано и едностранно базирано на показанията на едната страна в т.ч. без да се изложат ясни аргументи защо не се приемат възраженията надругата страна. И този порок е относим както към дейността на СРС така и на АНО.

С оглед на изложеното, касационната инстанция приема, че при съвкупната преценка и интерпретация на събраните по делото доказателства не може да се достигне до несъмнен извод, че касаторът е извършил вмененото му административно нарушение по чл.35, ал.3 от ЗДвП (нарушението по т. 1 в НП), поради което и административнонаказателната му отговорност е неправилно ангажирана. Като е достигнал до обратния извод, въззивният съд е постановил неправилно решение, което в тази част следва да бъде отменено.

Решението на СРС следва да бъде отменено само в частта му относно т.1 от НП, като бъде отменено и процесното НП тази му част. НП по т.2 е законосъобразно и следва да се потвърди, като се споделят изцяло изводите на СРС относно него.

При този изход на спора (частична основателност на касационната жалба) и двете спореци страни имат право на разноски. В полза на касационния жалбоподател такива следва да бъдат присъждани в размер на 125 евро (сума равняваща се на половината от размера на заплатения за водене на делото адвокатски хонорар – 250 евро). На ответника се дължат разноски на основание чл.63д, ал.1, ал.4 и ал.5 ЗАНН във вр.с чл.143 АПК. За настоящата съдебна инстанция за

осъществената защита от юрисконсулт, изразил становище по съществуващото на спора, се следва възнаграждение размер на 33,23 евро, представляващо евровата равностойност на половината от 130 лв., съгласно чл.27е от НЗПП (ред. - ДВ, бр.53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.), вр. чл. 63д ал.5 вр. ал.4 от ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл.221 ал.2 и чл. 222 ал.1 от АПК, Административен съд София – град, XIII-и касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3829 от 24.10.2025г. на Софийски районен съд, СРС, НО, 1-ви състав, постановено по НАХД № 4116/2025г., в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление № 25-4332-002459 от 19.02.2025 г., издадено от Началник група в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, в частта с която на П. Е. М., на основание чл. 180, ал.1, т.1, предл. трето от ЗДвП, за нарушение по чл. 35, ал.3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 150 лева (по т. 1 от НП), И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 25-4332-002459 от 19.02.2025 г., издадено от Началник група в отдел „Пътна полиция“ - СДВР по т. 1 от същото.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата частта.

ОСЪЖДА П. Е. М. от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 33,23 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение съобразно отхвърлената част от касационната жалба.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. Е. М., ЕГН [ЕГН] сумата от общо 125 евро, представляваща разноски по настоящото производството, съобразно уважената част от касационната жалба.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: